

Бестселър № 1 на NEW YORK TIMES от авторката
на „Среци по време на ваканция“

ЕМИЛИ ХЕНРИ

ЧЕТАТЕ КАТО КНИГА

„Книга мечта за всеки любител на романтични
комедии.“ - Тейлър Дженкинс Рийд

Две години по-късно

В ГРАДА Е КАТО В ПЕЩ. Асфалтът пари. Боклукът по тротоарите вони. Семействата, покрай които минаваме, носят сладоледи, които се смаяват с всяка изминала секунда и текат по ръцете им. Слънчевите лъчи се отразяват в стъклените сгради като лазерите на някоя охранителна система от стар шпионски филм, а аз се чувствам като поничка с глазура, зарязана на паважа от четири дни.

В същото време въпреки температурата и въпреки че е бременна в петия месец Либи изглежда като актриса от някоя реклама за шампоан.

– Три пъти. – Звучи впечатлена. – Как е възможно *три пъти* да те зарежат, за да изберат пълна промяна на начина на живот?

– Късмет, предполагам – отговарям.

Всъщност са четири, но никога не успях да се накарам да ѝ разкажа цялата история с Джейкъб. Минаха години, а едва успявам да я разкажа на себе си.

Либи въздъхва и ме хваща под ръка. Кожата ми лепне от лятната жега и влага, но тази на малката ми сестра някак чудодейно е суха и копринена на допир.

Може и да съм наследила сто и осемдесетте сантиметра на мама, но всички останали нейни черти са преминали в сестра ми – от меднорусата коса през големите морскосини очи до съзвездието лунички по носа ѝ. Дребничката ѝ фигура с обли форми вероятно е дошла от татко – не че има как да знаем. Напуснал ни е, когато съм била на три години, а Либи още не е била родена. Естественият цвят на моята коса е безличен, пепеляворус, а очите ми не напомнят на безгрижна ваканция, а по-скоро на последното, което ще видиш, преди водата над теб да замръзне и да се удавиш.

Тя е Мариан на моята Елинор⁵. Мег Райън на моята Паркър Поузи⁶.

Освен това е най-любимият ми човек на този свят.

– О, Нора...

Либи ме притегля към себе си, когато стигаме до кръсто-вището, и аз се наслаждавам на близостта ѝ. Колкото и трънливи да стават понякога житейските и професионалните ни пътища, винаги съм имала усещането, че някакви невидими вътрешни метрономи създават синхрон помежду ни. Понякога понечвах да ѝ се обадя, хващах телефона и в същия момент той започваше да звъни, друг път ми предлагаше да обядваме заедно и осъзнавахме, че сме в една и съща част на града. През последните няколко месеца обаче се разминаваме като кораби в нощта. Или по-скоро като подводница и лодка с гребла, които се намират в различни водни басейни.

Звънеше ми, докато съм в служебни срещи и когато ѝ връщах обаждането, тя вече спеше. После ме покани на вечеря, но аз се бях уговорила да изляза с един клиент. По-лошо от разминаванията ни обаче е неясното и особено неприятно усещане, когато сме заедно. Сякаш Либи присъства само донякъде. Сякаш метрономите ни се движат в различни ритми и дори когато сме една до друга, не успяват да се напаснат.

⁵ Героини от романа „Разум и чувства“ на Джейн Остин. – б. пр.

⁶ Актриса от филма „Имате поща“. – б. пр.

Първоначално го приписвах на напрежението от предстоящата поява на бебето, но времето минаваше, а сестра ми ми се струваше все по-дистанцирана. Двете се разминаваме по начин, който не мога да обясня, и дори перфектният ми матрак и облакът от лавандулови изпарения, идващ от аромалампата, не могат да променят факта, че лежа будна и превъртам последните ни разговори в ума си в търсене на някакъв отговор.

Светофарът за пешеходците светва зелено, но една върволица коли бързат да преминат въпреки червената светлина. Когато някакъв тип с хубав костюм стъпва на улицата, Либи ме задърпва след него.

Всеизвестен факт е, че таксиметровите шофьори не искат да си имат проблеми с хора, които изглеждат като него. Дрехите му казват: „Имам адвокат“. Или може би: „Аз съм адвокат“.

– Мислех, че двамата с Андрю се разбирате – казва Либи, продължавайки разговора. Оставям настрана факта, че бившето ми гадже се казваше Арон, а не Андрю. – Не разбирам какво се е объркало. Нещо с работата ли?

При тези думи погледът ѝ се стрелва към мен и събужда друг спомен – как влизам обратно в апартамента ѝ по време на празненството за четвъртия рожден ден на Беа, как Либи ме поглежда като тъжно пале от някой анимационен филм и пита: „Служебен разговор?“.

Когато ѝ се извиних, тя махна небрежно с ръка, но сега се чудя дали това не е бил моментът, в който съм започнала да я губя, секундата, в която пътищата ни са се отдалечили твърде много и мостовете са започнали да се срутват.

– Объркването идва от това – подхващам аз, като се връщам в разговора, – че в миналия си живот съм предала някоя могъща вещица и тя е хвърлила проклетие върху любовния ми живот. Арон се мести на остров Принц Едуард.

Спираме на следващото кръстовище и чакаме колите да намалят. Събота е и е средата на юли, което означава, че всичко живо е навън, облечено с възможно най-малко дрехи, яде топящи се сладоледи от „Биг Гей“⁷ или занаятчийски

⁷ Американска верига сладоледени къщи. – б. пр.

сладоледи на клечка с вкусове, които не бива да се влагат в нито един десерт.

– Знаеш ли какво има на остров Принц Едуард? – питам сестра си.

– Ан от фермата „Грийн Гейбълс“? – отвърща Либи.

– Ан от фермата „Грийн Гейбълс“ отдавна е починала.

– Еха! Спойлер.

– Как е възможно човек да напусне този град, за да се премести на място, чиято главна атракция е Канадският музей на картофа? Бих умряла от скука на мига.

Либи въздъхва.

– Не знам. Добре ще ми дойде малко скука в момента.

Поглеждам я косо и сърцето ми се свива. Косата ѝ е все така прекрасна, а кожата ѝ е красиво поруменяла, но сега забелязвам и някои други детайли, знаци, които по-рано са ми убягнали.

Насочените надолу ъгълчета на устата ѝ. Леко хлътналите ѝ бузи. Изглежда изморена, по-възрастна от обикновено.

– Съжалявам – допълва тя, сякаш на себе си. – Не искам да влизам в ролята на тъжната, унила майка. Просто... имам нужда от сън.

Умът ми вече се шура в търсене на начин да помогна. Брендан и Либи са вечно притеснени с парите, но от години отказват помощта ми, така че ми се налага да измислям алтернативни начини да съм им от полза.

Всъщност въпросният телефонен разговор, за който Либи вероятно се цупи (а може и да не се), беше един подарък тип „Троянски кон“. Един „клиент“ беше „отменил пътуването си“ и „стаята в луксозния хотел „Сейнт Реджис“ беше с невъзвръщаема стойност“, така че „беше логично“ да си направят „пижамено парти“ в средата на седмицата.

– Не си тъжна и унила майка – казвам ѝ и отново стисвам ръката ѝ. – Ти си Супермайка. Ти си сексапилната майка, облечена в гащеризон, която регулира движението на Бруклинския антикварен пазар, докато носи своите петстотин прелестни деца, гигантски букет с полски цветя и кошница напращели домати. Нормално е да си изморена, Либ.

Тя присвива очи насреща ми.

– Кога за последно си броила децата ми, сис? Защото имам две.

– Не че искам да се почувстваш като ужасен родител – отвърщам и боцвам корема ѝ, – но съм осемдесет процента сигурна, че тук вътре има още едно.

– Добре, две и половина. – Поглежда ме в очите предпазливо. – Как се чувстваш наистина? От раздялата?

– Бяхме заедно само четири месеца. Не беше сериозно.

– Когато излизаш с някого, нещата винаги са сериозни – отсича сестра ми. – Ако стигнете до трета среща, значи мъжът е отговорил на четиристотин и петдесет критерия. Няма как да е неангажиращо, щом знаеш кръвната му група.

– Не знам кръвните групи на мъжете, с които излизам на срещи. Изисквам от тях единствено пълно досие на кредитното им минало, психотест и кръвна клетва.

Либи избухва в смях и отмята глава назад. Както винаги, да успее да разсмея сестра си, ми действа като инжекция серотонин, насочена към сърцето. Или към мозъка? Вероятно към мозъка. Да ти инжектират серотонин в сърцето, сигурно не е на добре. Мисълта ми е, че смехът на Либи ме кара да се чувствам така, сякаш светът е в краката ми, сякаш контролирам вселената.

Този факт може би говори, че съм нарцис или че съм трийсет и две годишна жена, която си спомня как в продължение на седмици не можеше да изкара скърбящата си сестра от леглото.

– Хей! – възкликва Либи и забавя ход, когато си дава сметка къде се намираме, накъде сме вървели, без да го осъзнаваме. – Виж.

Ако ни бяха спуснали над града с парашути и завързани очи, вероятно пак щяхме да се озовем на същото място – вторачени умислено във „Фрийман Букс“, книжарницата в Уест Вилидж, над която някога живеехме. В миниатюрния апартамент, в чиято кухня с мама танцувахме и пеехме *Baby Love* на „Сюпримс“, като всяка от нас държеше някакъв кухненски прибор вместо микрофон. Мястото, където бяхме прекарвали безброй часове, сгушени на дивана с тапицери на розови